

KÚRIA

Bfv.III.1.207/2014/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év december hó 17. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fejér Megyei Bíróság 6.B.158/2011/11. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.168/2012/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az előterjesztő, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. október 10-én kelt 6.B.158/2011/11. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [1978. évi IV. törvény - a továbbiakban: korábbi Btk. - 166. § (1) bekezdés, valamint (2) bekezdés a) és d) pont], és ezért öt 17 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A terhelt és védőjének fellebbezése alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla a 2013. március 6-án kihirdetett 3.Bf.168/2012/10. számú ítéletével a terhelt cselekményének a korábbi Btk. 166. § (2) bekezdés a) pontja szerinti minősítését mellőzte és a fegyházbüntetés tartamát 15 évre enyhítette, egyebekben azonban az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A megállapított tényállás szerint a terhelt nem szenved elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben,

tudatzavarban, de személyiségfejlődése neurotikus irányultságú. Neurotikus személyiségének jellemzője, hogy önismerete alacsonyabb, gondolkodása rugalmatlanabb, érzelmileg fejletlenebb az átlagosnál. Irányító típus, más akaratát nagyon nehezen képes elfogadni, alkalmazkodásában is rugalmatlanabb.

A cselekményt megelőző egy héten keresztül tartós negatív érzelmi állapotban volt, mely állapot elfojtott feszültségeket, szorongásokat provokált nála. A cselekmény elkövetésekor ezek robbanásszerűen törtek felszínre.

A személyiségzavara és a személyiségfejlődési problémái talaján kialakult tartós, negatív érzelmi feszültsége, aktuális állapota enyhe fokban korlátozta a cselekménye következményeinek a felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelő magatartást tanúsítson.

A terhelt és a sértett 2003-ban kötöttek házasságot. A sértettnek egy korábbi kapcsolatából született gyermekkel, majd a 2005-ben született közös leányukkal éltek együtt D.-ban, ahol 2006-ban hitelből lakást vásároltak.

A sértett egy idő után kezdett elhidegülni az egyre többet féltékenykedő terhelttől, aki többször durván is szidalmazta, „lekurvázta” a gyermekek előtt is.

A sértett 2010. október közepén egy sms-t küldött korábbi barátjának, K. G.-nak a következő szöveggel: „Jó volt látni ennyi év után, ha csak futtában is, jó volt M.-n. V. éjt ne legyél túl sokáig a kocsmában D. pusza”.

A sértett 2010. november végén összepakolta a saját és a gyerekek holmiját, kérésére pedig munkáltatója, K. J. és annak lánya azokat 2010. november 29-én és 30-án - ez utóbbi nap kedd volt - szállította K. G.-hoz. Ekkor létesített szexuális kapcsolatot is K. G.-vel.

Elköltözésekor a terheltet előzőleg nem tájékoztatta, akit így teljesen váratlanul ért, hogy hazatérésekor a családját nem találta otthon. Az új lakcímét sem árulta el neki.

A sértett 2010. november 30-án ugyanakkor a közös gyermekük elhelyezése és tartásdíj megállapítása iránt keresetet nyújtott be a Dunaújvárosi Városi Bírósághoz. Ezt december 4-én, szombaton a terhelttel is közölte.

A sértett és a gyermekek elköltözését követő napon a terhelt - aki nem törődött bele a szakításba - szabadságot vett ki, telefonon kérte feleségét, hogy menjen vissza hozzá, felkereste munkahelyén

is, azoknál a házaknál, ahol takarított. A sértett azonban a kapcsolatuk helyreállítása elől elzárkózott, és így tett a terheltnek az ezt követő napokban többször megismételt hasonló próbálkozására is.

A következő, csütörtöki napon a terhelt hívására a sértett a gyermekekkel együtt elment a közös lakásukba, ahol mintegy 30 percet töltöttek el. Pénteken, december 3-án is elvitte a sértett a gyermekeket a lakásba, ahol a terhelt mikulási ajándékot adott át nekik.

Ezen a napon a terhelt elment a rendőrségre, ahol elmondta, hogy felesége a gyerekekkel együtt elhagyta. Azt tanácsolták neki, forduljon a családsegítő központhoz vagy a gyámhivatalhoz. Délután a terhelt a kislány óvodájában is elmondta, hogy a felesége elhagyta, a gyerekek már nem laknak vele.

A sértett elköltözését követő napokban egy nőismerőse arról beszélt neki, hogy a felesége munkáltatója őt megkörnyékezte, amikor ott dolgozott. Ebből a terhelt arra gondolt, hogy a feleségének is viszonya van K. J.-vel. A terheltnek egy másik ismerőse azt mondta neki, hogy a sértett egy Cs. nevű férfival is megcsalta, egy harmadik ismerős pedig a sértett ismét másik viszonyát említette a terheltnek.

A terhelt december 3-án felhívta K. lányát, N. Zs. A.-nét, akinek szemrehányást tett a sértett elköltözése miatt és közölte vele: tudja, hogy feleségének viszonya van az apjával. Megpróbálta megtudni a felesége tartózkodási helyét is, N.-né azonban nem árulta el neki.

Vasárnap, december 5-én a sértett telefonon beszélgetve elmondta a terheltnek, hogy egy 35 éves férfinél tartózkodik. Megbeszélték, hogy másnap találkoznak az óvoda előtt, hogy a terhelt beszéljen a kislányával.

Az állandósult - féltékenységgel párosuló - feszültség és elfojtott indulat tartós negatív érzelmi állapotot eredményezett a terheltnél.

Hétfőn, 2010. december 6-án a terhelt és a sértett reggel negyed nyolc tájban találkoztak az óvoda előtt, ahonnan együtt mentek a sértett munkahelyére, azokhoz a házakhoz, ahol aznap az asszony takarított. A sértett beült K. J. autójába, hogy megbeszéljék az aznapi munkát. Miután kiszállt, a terhelt odament és kiabálni kezdett K. J.-vel, szidalmazva közölte meggyőződését, hogy vele csálja meg a felesége és követelte, árulja el, hova költöztette. K. J. kézbe vett egy szerszámnyelet, amivel megfenyegette a terheltet, aki erre elmenekült a helyszínről.

A terhelt ezután bement a polgármesteri hivatalba, ahol az ügyintéző azt tanácsolta neki, hogy forduljon bírósághoz. El is ment oda, majd odahívta a sértettet is. A bíróságon tájékoztatták őket, hogy a gyermekelhelyezéssel kapcsolatos kérelmet a pénteki bírósági panasznapon szóban terjeszthetik elő.

Együtt jöttek el a bíróságról, a terhelt újra kérlelte a feleségét, hogy költözzön hozzá vissza, de az asszony ezúttal is visszautasította ezt. A terhelt kérdésére azt mondta, hogy van valakije, de még nem feküdt le vele. A terhelt ezt nem hitte el, és azzal fenyegette meg a feleségét, hogy ha elválík tőle, akkor megöli, felhasítja a nemi szervétől a nyakáig.

Ezután hazament a közös lakásukba, a sértett pedig felhívta K. G.-t, akinek elmondta, hogy fél a terhelttől, aki megöléssel fenyegette meg arra az esetre, ha nem megy vissza hozzá. K. G. azt tanácsolta neki, hogy tegyen feljelentést a rendőrségen.

B. Z.-né a kérésére K. J. vitte el 10 órakor a rendőrségre. Ott bejelentette, hogy a férje, akitől elköltözött és aki azóta is folyamatosan fenyegeti, aznap is megfenyegette azzal, hogy felhasítja a nemi szervétől a nyakáig, ha elhagyja vagy el akar válni tőle. A bejelentésről jegyzőkönyvet vettek fel. A sértett visszament a munkahelyére takarítani.

A terhelt pedig a közös lakásba hazaérve, negatív érzelmi állapotban, arra az elhatározásra jutott, hogy ha felesége nem megy vissza hozzá, akkor megöli. Egy papírra „Végrendelet!!” címmel az alábbiakat írta:

„2010. XII 6, B. Z. kijelentem, a mai nappal véget vetek a feleségem életének, saját elhatározásomból. Indok: Elrabolta tőlem a vérszerinti lányom aki nélkül nem tudok élni. Nem engedi hogy a lányom felneveljem. A feleségem kúrva lett a gyerekek életét tönkre teszi, ezt nem tudom megengedni”.

Ezután a konyhaszekrény késtartójából kivett egy 17,5 centiméter pengehosszúságú kést, melynek markolata 11,5 centiméteres volt, és a kabátja bal oldali belső zsebébe tette. A kés pengéjének szélessége 2,5 centiméter, vastagsága 1,5-2 milliméter volt.

Elhagyta a lakást, bement a ház egy másik lakásába, M. N.-hez, akinek azt mondta, hogy nála akarja hagyni a bankkártyáját és a lakáskulcsát arra az esetre, ha vele valami történne. Papírt is kért tőle azzal, hogy végrendeletet akar írni, de aztán mégsem írt. M. N. nem akarta, hogy a bankkártyáját otthagyja, azt mondta a terheltnek, hogy siet, nem ér rá. A terhelt így csak a kulcsot hagyta ott. Együtt jöttek el a lakásból.

A terhelt tudta, hogy felesége mely házaknál takarít, odament. A sértett a 3-4. számú ház lépcsőházában dolgozott, amikor a terhelt odaért. A felesége szemére hányta mindazt, amit az elköltözését követően hallott róla. Veszekedtek, és ennek során a sértett távoltartás kérését is kilátásba helyezte.

Ekkor a terhelt jobb kézzel elővette a kést a kabátja bal oldali belső zsebéből és legalább közepes erővel, tizennégyszer megszúrta, illetve megvágta a feleségét.

E szúrások és vágások a sértett mellüregének szúrt sebzéseit, azok révén a mellüreg megnyílását, a jobb tüdő szúrt sebzését, a szívburkok, a felső ürös visszér és a főverőér folytonosság-megszakadását, a bal oldali nyaki verőér vérbeszűrődését, a bal állkapocs alatti mirigy bevérzését, környezetében a kisebb verőérág átmetszését, a hajas fejbőr vérbeszűrődését okozták.

A szúrások nyomán a jobb mellkasfélben 1000, a szívburkokban 300 milliméternyi vérgyülem keletkezett.

A mellkas jobb oldalának sebzései áthatoltak a mellkasfalon, behatoltak a mellüregbe. Az egyik - az 5. külsérelmi nyom vetületében lévő - szúrás a tüdőállományban végződött, a másik - a 6. külsérelmi nyom vetületében lévő - áthatolt a tüdő jobb lebenyén, megnyitotta a szívburkot, a felső ürös visszert, valamint a főverőeret. Ennek a szúrásnak a következményeképp alakult ki a mellűri és a szívburki vérgyülem.

A sértett a hajas fejbőrön 1 rendbeli, a nyakon 1 rendbeli, a mellkason 3 rendbeli, a hasfalon 1 rendbeli, a bal válltájékon 2 rendbeli, a jobb kézen 1 rendbeli, a bal felkaron 1 rendbeli, a bal alkaron 1 rendbeli és a bal kézen 3 rendbeli szúrt, illetve szúrt-metszett sebzéseket szenvedett el. Az ítélet a sértett külső sérüléseit részletesen tartalmazza.

A sértett kezein elszenvedett szúrt-metszett sérülések védekezési sérülések voltak.

Az elszenvedett sérülésekkel közvetlen oksági összefüggésben B. Z.-né meghalt. Halálának közvetlen oka vérzéscsillapító shock volt. A tüdő jobb lebenyén áthatoló szúrás olyan súlyos mellűri sérüléseket eredményezett, hogy a sértett életét az azonnali orvosi beavatkozás sem menthette volna meg.

A terhelt a kést a sértett mellé dobta és nyomban a cselekmény után, 11 óra 4 perckor telefonon bejelentette a rendőrségen, hogy megölte a feleségét és kérte, hogy a rendőrök menjenek a helyszínre. Ez megtörtént és a terheltet őrizetbe vették. A terhelt

és a sértett közös gyermeke - féltestvérével együtt - a cselekmény után nevelőszülőknél került elhelyezésre.

A bíróság ügydöntő határozata ellen a terhelt védője a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

Az indítvány indokai szerint az eljáró bíróságok tévesen minősítették a terhelt cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének, a cselekményt ugyanis nem az elkövetés valamennyi konkrét körülményét a megelőző események folyamatába helyezve, az elkövető pszichikai tulajdonságaival összevetve értékelték. Így figyelmen kívül hagyták az igazságügyi elmeorvos-szakértőknek a terhelt személyisége és beszámítási képessége kapcsán tett megállapításait, illetőleg a terhelt cselekvőségét nem azok tükrében vizsgálták. A szakvéleményben foglaltak szerint a terhelt már az ölési cselekményt megelőzően tartósan érzelmi válságba került, melynek következtében gondolkodása beszűkült. A felesége megölését kilátásba helyező levél megírásakor és a kés magához vételekor még korántsem volt biztos, hogy a terhelt a fenyegetését be is fogja váltani. Ez a beszűkült tudatállapot már onnan számítható, amint megtudta, hogy felesége a gyermekeivel együtt elhagyta és nem is hajlandó visszamenni hozzá. Ezt követően magatartása megváltozott, és innentől kezdve kizárólag az vezérelte, hogy a sértett tartózkodási helyét felderítse és őt a hozzá való visszatérésre bírja. Ennek érdekében polgári személyekhez és hatóságokhoz is fordult, ám sehonnan nem kapott segítséget. Többszöri visszautasítása után, az utolsó veszekedés során a sértett által megemlített távoltartás kezdeményezése volt az a pont, melynek kapcsán robbanásszerűen tört felszínre az addig elfojtott indulata és szorongása.

Az indítvány szerint a bíróságok nem értékelték M. N. tanúvallomásának azon részét sem, miszerint a terhelt ezen időszak alatt egy ízben saját magát is le akarta szúrni, a tanú vette ki a kezéből a kést. Ez is a fent leírt folyamatba illeszkedik.

Az a tény tehát, hogy a sértett a terhelthez hűtlen lett, őt elhagyta és új párkapcsolatot létesített, a korábban vázolt személyiségfejlődésű terheltnél tartós negatív érzelmi állapotot, elfojtott feszültségeket és szorongásokat provokált, ám ezt követően a távoltartás kezdeményezésének felvetése volt az, ami kirobbantotta a sértett megöléséhez vezető, a terhelt tudatát elhomályosító indulati állapotot.

Ennek tükrében viszont az emberölés privilegizált esetének megállapításához szükséges valamennyi tényállási elem megvalósult.

A terhelt indulata méltányolható okból fakadt, mert felesége nem

csupán elhagyta, új párkapcsolatot létesített és gyermekeit is elvitte, de még távoltartás kezdeményezését is kilátásba helyezte. Ez utóbbi pedig azt jelentette volna, hogy a terhelt sem a vér szerinti, sem a nevelt gyermekét nem láthatja többé. A korábbi sérelmeken és megalázó bánásmód talaján e további hátrány kilátásba helyezése egyrészt olyan súlyú, ami - a terhelt személyiség-szerkezetére és az akkor fennállt tartós negatív érzelmi állapotára is figyelemmel - kiváltotta a terheltben azt az elhomályosult tudatállapotot, melyben a megfontolás, meggondolás szokásos folyamata lehetetlenné vált, és melynek hatására az ölési cselekményt végrehajtotta.

Ugyanakkor a gyermekeitől való eltiltás miatti indulat erkölcsileg is méltányolható.

Végül megállapítható a terhelti cselekvés rögtönössége is. A kifejtettek szerint a tudatot elhomályosító indulat csak a távoltartás felvetésére alakult ki, amelyet azonnal követett az ölési cselekmény. A kést esetleges önvédelem céljából is magához vehette a terhelt, így az sem jelent előre eldöntött ölési szándékot.

Másodlagosan - a fenti érvelés el nem fogadásának esetén - az indítvány a különös kegyetlenséggel való elkövetés megállapításának mellőzésére irányult. A védő álláspontja szerint az emberölés többnyire szükségszerűen kegyetlen cselekvés, így a különös kegyetlenség - mint minősítő körülmény - csak az átlagot kirívóan meghaladó durvasággal, embertelenséggel végrehajtott cselekmény esetében állapítható meg, amennyiben az a sértettnek az emberi élet kioltásával általában együtt járó szenvedést lényegesen meghaladó testi vagy lelki gyötrelmet okoz.

Ezt pedig a terhelt tudatának is át kell fognia. Önmagában a szúrások és a sérülések nagyobb száma a súlyosabb minősítést nem alapozza meg.

Mindezek alapján a védő a terhelt cselekményének

- elsődlegesen a korábbi Btk. 167. §-a szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének,
- másodlagosan a korábbi Btk. 166. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntettének való minősítését indítványozta,

mindkét esetben azzal, hogy a Kúria a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát arányosan mérsékelje.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1410/2014. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az emberölés privilegizált esete nem állapítható meg. Azt

ugyanis, hogy a sértett - a gyermekekkel együtt - elköltözött, a terhelt tényállásban is rögzített magatartása - egyre gyakoribb féltékenyskedése és a sértettnek a gyermekek előtti „lekurvázása” - váltotta ki. Az pedig, hogy a sértett az eseménysor végén már távoltartás kérését is kilátásba helyezte a terhelttel szemben, ismét csak a terhelt korábbi magatartására - a sértett megöléssel való fenyegetésére - vezethető vissza.

Nem értett egyet a felülvizsgálati indítványnak a szakértői véleményre alapított azon álláspontjával sem, miszerint a cselekmény közvetlen kiváltó oka a sértettnek a távoltartásra tett utalása volt.

A szakértő nem ténybíró, így ezen megállapítása nem kötelező a bíróságra. A terhelt már korábban megöléssel - a nemi szervétől a nyakáig való felhasítással - fenyegette meg a sértettet, ezt követően hazament, magához vette az elkövetés eszközét, szándékát írásban is rögzítette, majd megkereste a sértettet és megölte. Így az eseménysor utolsó szakaszában elhangzott kijelentés a cselekmény közvetlen kiváltó okaként, és az ölésre irányuló rögtönös terhelti szándék kialakítójaként nem értékelhető.

Azzal az elsőfokú bíróság is foglalkozott, hogy a terheltnek komoly öngyilkossági szándéka nem volt, és a kést nem önvédelmi, hanem ölési szándékkal vette magához. Így az ezzel ellentétes hivatkozás a bizonyítékok mérlegelésének a felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadását jelenti.

Nem alapos az ügyészség szerint a különös kegyetlenség hiányára vonatkozó védelmi érvelés sem. Nem csupán az okozott sérülések nagy száma, de azok jellege is lényeges. A sértett a kifejezetten nagy méretű késsel szemben intenzíven védekezett, ennek során nagyszámú védekezési sérülést is szenvedett. A sérülések nagy - részben életfontosságú szerveket is tartalmazó - testtájékon szóródtak, közülük egy volt halálos, egy pedig életveszélyes, de a halálhoz közvetlenül nem vezető sérülések is kiterjedt területet érintettek.

Az elkövetés ezen módja szükségképpen az átlagost jóval meghaladó testi szenvedést és halálfélelmet okozott a sértettnek, a terhelti oldalról pedig az átlagost lényegesen meghaladó brutalitást hordozott magában.

Mindezekre figyelemmel a Legfőbb Ügyészség a támadott határozatok hatályában való fenntartására tett indítványt.

A Kúria a terhelt védőjének felülvizsgálati indítványát a Be. 424. § (1) bekezdés I. fordulata szerint tanácsulésen bírálta el, azonban azt nem találta alaposnak.

A Be. 416. § (1) bekezdésének b) pontja alapján felülvizsgálatnak három, egymástól jól elhatárolható okból van helye. Így egyrészt abban az esetben, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, másrészt akkor, ha a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, végezetül akkor, ha a büntetés végrehajtását a Btk. 86. § (1) bekezdésében [illetve a korábbi Btk. 91. § (1) bekezdésében] foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel.

A kiszabott büntetés pedig akkor tekinthető törvénysértőnek, ha annak neme vagy mértéke a Btk. valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe ütközik, így a bűncselekmény minősítéséhez kapcsolódó büntetési tételkeret megsértésével kiszabott, avagy az irányadó büntetési tételkereten belüli ugyan, de az anyagi jogszabálysértés kiküszöbölése mellett tartamában eltúlzottan súlyos vagy eltúlzottan enyhe.

Jelen esetben a felülvizsgálati indítvány a bűncselekmény törvénysértő minősítésére hivatkozik, így jogszabályi alapja a Be. 416. § (1) bekezdés b) pont első fordulata.

Ilyen esetben tehát a Kúriának

- elsődlegesen azt kell vizsgálnia, hogy a terhelt terhére rótt bűncselekmény minősítése megfelel-e a Btk. rendelkezéseinek, és
- kizárólag ennek nemleges megválaszolása után vizsgálhatja, hogy a helyes minősítés alapulvételével a büntetés törvényes, vagy törvénysértő-e.

Ebből következően azonban - ha a minősítés törvényes - a büntetés nemét és mértékét önmagában már nem vizsgálhatja a Kúria.

Jelen esetben ez a helyzet.

Az eljáró bíróságok gondos és mindenben törvényes indokolással zárták ki az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságát, és minősítették a terhelt cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettnek.

Azt az indítvány maga sem állította, hogy önmagában a házassági életközösség megszakítása és az új partnerkapcsolat létesítése - különösen a vázolt előzmények után - az élet kioltásához vezető erős felindulás kiváltásának méltányolható okaként lenne értékelhető. Az pedig, hogy a sértett - aki elköltözését követően még két ízben is maga tette lehetővé a terhelt és gyermekei találkozását - később már a távoltartás kérését is kilátásba helyezte, ugyancsak a terhelt felróható (a sértettet a válás

esetére megöléssel fenyegető) magatartására vezethető vissza.

Ugyanakkor az is lényeges, hogy a sértett érdemben nem tett semmit a távoltartás kezdeményezése érdekében, és a terheltnek is csupán felvetette annak jövőbeni lehetőségét. Így nem az történt, hogy a terhelt a helyszínen szembesült a gyermekei láthatásának lehetőségétől való megfosztásával, hanem csupán védekezésként említette meg annak elméleti lehetőségét a sértett, a terhelt fenyegetőzéseivel szemben.

Ezért tehát nemcsak, hogy nem volt a terhelt felindulása méltányolható okból származónak tekinthető, de az annak alapjául az indítványban megjelölt tény eleve nem eredményezte a tudatot elhomályosító erős felindulás létrejöttét.

Végül nem valósult meg az emberölés privilegizált esetének megvalósulásához szükséges, az indulat létrejöttét követő azonnali végrehajtás sem.

A terhelt 2010. november 30-án szembesült felesége és a gyermekek elköltöztetésének tényével. Ettől kezdve folyamatosan küzdött a kapcsolat helyreállításáért, majd a sértett következetes elzárkózása nyomán december 6-án fenyegette meg először őt életveszélyesen, megöléssel. Ezt követően hazament, írásban rögzítette a feleségének megölésére irányuló szándékát, majd - a jogerős ítéletben megállapítottak szerint - ennek valóra váltása végett vette magához az arra alkalmas eszközt, a helyszínre ment, és rövid szóváltás után cselekményét végrehajtotta.

Kétségek nélkül a már elhatározott öléstől is el lehet állni az ölési magatartás kifejtésének befejezéséig, azonban jelen esetben semmi nem utal arra, hogy a terhelt elállt a néhány perccel korábban írásban is kinyilvánított elhatározásától, majd pusztán a távoltartás említésének hatására új szándék alakult volna ki benne. Az ölési elhatározás és a végrehajtás közötti idő tehát nem szűkíthető le a helyszínen eltöltött néhány percre.

A terhelt akkor már egy hete tisztában volt felesége elköltöztetésével, az ezt követő időszakban pedig megbizonyosodhatott szándéka megváltoztathatatlan voltáról is. Az ölési szándék ennek felismerését követően, nem pedig a cselekmény helyszínén alakult ki a terheltben. Ezt jelen esetben nem csupán az ennek végrehajtására irányuló céltudatos magatartása (az ölésre alkalmas kés kiválasztása és magával vitele, lakása biztonságba helyezésének megkísérlése), de saját írásbeli nyilatkozata is igazolja.

A sértettnek a munkavégzése helyén való felkeresése ilyen előzmények után már az addigra elhatározott ölés végrehajtását célozta, ahogyan arra aztán sor is került. Ennek megítélésén nem

változtat, hogy az ölés végrehajtása előtt még szóváltást kezdeményezett a sértettel, és korábbi elhatározását csak a sértett ismételt elzárkózása után hajtotta végre.

Ilyen körülmények között az emberölés privilegizált esetének megállapíthatóságát - az indulat méltányolható okának hiányán túl - a kiváltó okfolyamat kezdete és az elhatározás között eltelt több napi, majd az elhatározás és a végrehajtás között eltelt több órányi időmúlás, végül pedig a terhelt ez utóbbi időszakban tanúsított célirányos, tudatos magatartása is kizárja.

Helytálló az emberölés büntettének különös kegyetlenséggel elkövetettként való minősítése is.

Kétségtől a konkrét ölési cselekmény végrehajtásának megkezdése és a sértett halála között csupán néhány perc telt el. A sértettnek ez alatt azonban újabb és újabb súlyos, fájdalmas, szúrt és metszett sérüléseket kellett elszenvednie, és szükségképpen szembe kellett néznie azzal is, hogy a különösen veszélyes, durva sérüléseket okozó eszköz kitartó használatával szemben hosszabb távon eredményesen védekezni nem lesz képes, így az a halálához fog vezetni. Védekezésének kétségbeesett heveségét - és ezzel párhuzamosan az azt legyőző terhelti támadás brutalitását - jól igazolja, hogy a sértett ennek során öt sérülést szenvedett el, köztük az egyik a bal hüvelykujjának csaknem teljes lemetszését eredményezte. További sérülései is kiterjedt testfelületen szóródtak, köztük 13,5 centiméter szúrcsatornájú is volt.

A terhelti oldalról a végrehajtás különösen kegyetlen módját a sikoltozó, védekező, egyre durvább sérüléseket elszenvedő sértett ennek ellenére való, további kitartó - a sértett haláláig vezető - újabb és újabb megszúrása, megvágása támasztja alá.

Az eljárt bíróságok tehát a terhelt cselekményét törvényesen minősítették. Egyéb anyagi jogszabálysértésre a felülvizsgálati indítvány sem hivatkozott, így önmagában a büntetés kiszabását a Kúria már nem vizsgálhatta felül.

Mindezekre figyelemmel - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy

ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2014. december 17.

Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró,
Dr. Márki Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő

MV